

πρὸς πάντα ἄλλον πόθον, πρὸς πᾶν αἶσθημα
καὶ ὅλος μου ὁ ἔρως, πᾶτά μου ἐλπίς
τὰ Σάλωνα θὰ ὦσι καὶ ὁ Ἄγγελος.

Ναί, μήτερ· μὲ τὴν μνήμην σου τὴν ἱερὰν,
ὅπως ἡ δρόσος αὖτις ἡ ἐωθινή,
ἥτις ὑγραίνει . . .

(Ὁ Ἄγγελος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ φεύγει· ἡ Ἀρετὴ
ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ ταράσσεται.)

ἥτις ὑγρανεν . . . ὑγρά
τὸν τάφον σου, ὁμοίως ἡ νεότης μου
ἀγνὴ θὰ μείνῃ καὶ ἀθώα, μήτέρ μου,
ἀθώα μέχρι τῆς ὑστάτης μου πνοῆς.

(Ἐγείρεται ἐκ τοῦ τάφου καὶ ποιεῖ βέβαιά τινα.)

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ αὐγή! Γλυκὺς
τὰς παρειάς μου ζέφυρος ἀσπάζεται,
καὶ τῶν πτηνῶν φαλλόντων τὸ κελάδημα
τὴν ἀκοὴν θωπεῦον τέρπει τὴν ψυχὴν.
Ἄλλ' ἤδη προαγγέλλει τὴν ἀνατολὴν
χρυσόπαρῶν νεφυδρίων στέφανος.

Ὁ θεὸς περιμένει . . .

(Ἀκούονται γογγῆς βήματα. Ἐπέρχεται ὁ Ἀλφόνσος
μετὰ δύο δορυφόρων.)

Ὑψιστε θεέ!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἀλφόνσος, Ἀρετὴ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(Φιμώνει τὸ στόμα τῆς Ἀρετῆς, ἐν ᾧ δύο δορυφόροι ἀρ-
πάζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ σέρουσιν ἀντιπαράμεν.)

Τὸν Ὑψιστον μὴ κράζεις, κόρη μου καλὴ.
Τὴν ὥραν, βλέπεις, ταύτην καταγίνεται
τὸν ἥλιον νὰ στείλῃ εἰς τὸν δρόμον του,
ὅπως ἡ μήτηρ ἥτις τὰ χρυσόμαλλα
τεκνία της κτενίζει πρὶν ὑπάγωσιν
εἰς τὸ σχῆμα. Ὅμως σὺ ἀνθίστασαι
ἀνοησία ἀντικρὺς χωρὶς σκοποῦ,
διότι οὔτε κατορθώσεις τίποτε
οὔτε ὑπάρχει λόγος ἀντιτάσεως.
Θ' ἀλλάξῃς κατοικίαν· τόσῳ σοβαρὸν
ἐνόμισας τὸ πρᾶγμα; Ἀντὶ γέροντος
ἀρχιερέως, ὁμιλοῦντος πάντοτε
περὶ ἁγίου τάφου καὶ κολάσεως,
τὴν τύχην θ' ἀπολαύσης εἰς τοῦ κόμης
τὸ μέγαρον νὰ ἴδῃς τόσα πράγματα
καὶ νὰ θαυμάσῃς πλοῦτον, πολυτέλειαν . . .
Α! βλέπω καὶ μυκᾶσαι· ἀξιόλογα

μυκῆσαι τὸ ἀρνίον ὅπερ εἰς σφαγὴν
σύρεται.

ΑΡΕΤΗ.

(Κατορθώσασα ν' ἀπαλλάξῃ ἐπὶ στιγμὴν τὸ στόμα αὐτῆς)

Θεέ! . . .

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἔχε δά ὑπομονὴν.

Φλέγεται νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι ὡς τυρὸν
λευκοῦ, ὀδόντας ἔχει. Ἡ φιλάρεσκος!

(Πρὸς τὸν ἑτερον τῶν δορυφόρων.)

Αἶ! Ῥαῦμοῦνδε· νυσταγμένος φαίνεσαι
ἀκόμη· τὴν πρωΐαν εἶσαι ἄνοστος
εἰάν δὲν δοκιμάσῃς πῶς ὁ στόμαχος
χωρεῖ τρία ἢ τέσσαρα ποτήρια
μέλανος οἴνου. Ἐλκε γενναιότερον,
μιμήθητι τὸν Πέτρον. Σύρετέ την.

ΑΡΕΤΗ.

(Ἐκβάλλει ὑπὸ τὴν δεξιόκουσιν ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς
χεῖρα τὴν πεπιγμένην κραυγῇ.)

Α!

(Οἱ δορυφόροι, βοηθοῦντες καὶ τοῦ Ἀλφόνσου, σέρουσιν
αὐτὴν περαιτέρω καὶ ἐξάγουσιν ἐκ τῆς σκηνῆς.)

ΣΗ. Π. ΑΛΜΠΡΟΣ.

Προσφέρομεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Ἰλισσοῦ»
δύο περιπαθέστατα ποιημάτια, δύο γλυκεῖς φθόγ-
γους λύρας, ἣν χεὶρ ἀδρά γυναικὸς ὑπ' ἐνδομύ-
χου συγκινήσεως τρέμουσα κρούει. Τῆς νεαρᾶς
ποιητρίας ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀνωμόμως
ποιημάτιόν τι ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ. Ἡ
ΕΓΚΑΤΑΔΒΑΕΙΜΜΕΝΗ συνεκίνησε βαθέως
πάντα ἀνγνώσαντα αὐτήν, εἰ δὲ μᾶλλον ὅτε
ἐγένετο γνωστὴν ὅτι γυνὴ ἔγραψε ταύτην.

Ἑλληνίς τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν καὶ τὴν
γλῶσσαν ἡ νεαρὰ ἀνώνυμος ποιήτρια ἐκφράζει
ἀληθῆ Ἑλληνικὰ αἰσθήματα. Ἀνακαλεῖ ἡ-
μῖν τὸν ἄλλον ἐκείνον, τὸν ἀποθανόντα, τὸν
βάλτην τοῦ Μεσολογγίου, τὸν Ζαλοκώσαν! Καὶ
λύπης ὁμοῦ καὶ χαρᾶς ἄακρυ πίπτει ἀπὸ τῶν
βλαφάρων ἡμῶν. Ἀς μένῃ ἀνώνυμος ἡ Ἑλληνίς
ποιητρία· δὲν χρειάζεται ὄνομα διὰ νὰ γνωρί-
σωμεν τοιαύτην φωνήν. Εἶνε φωνὴ ἐξερχομένη
ἀπὸ Ἑλληνικῶν σπλάγχχνων, γλυκεῖα, γλυκυ-
τέρη πάσης ἄλλης, διότι γυνὴ ἐκβάλλει αὐτήν.
Εἶνε φωνή, ἣν τόσοι ἀναμένουσιν ἀπὸ τινος,
εἴτε ἀνταποκρινομένην αὐτοῖς, εἴτε ἐξεγείρουσαν

τὴν διάνοιαν καὶ τὸ αἶσθημα καὶ τὸ φρόνημα.
 Ἀλλὰ διατί μελαγχολεῖ ἡ καλλιφώνος ποιή-
 τρια; διατί τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τὴν χεῖρα στη-
 ρίζει καὶ λελυμένην ἔχει τὴν κόμην καὶ ὑγρὸν
 τὸ ὄμμα; διατί ἡ φωνή της εἶνε πένθιμος, θρη-
 νώδης αἰείποτε; διατί στεναρίζει; Μήτοι κάθεται
 ἐπὶ πέτρας εἰς τοὺς πόδας τῆς ὁποίας θραύεται
 τὸ κύμα, ὡς ἄλλη Σαπφώ; ποῦ ἑκτείνει τὸ
 βλέμμα της; μήτοι ἐπὶ ἀφρίζοντος πελάγους;
 Ὅχι· ἀλλοῦ τρέπει τὸ βλέμμα της. Ἀκούσατέ την.

Εἶνε βροχὺν ἐρωτική, βροχὺν χριτωμένη
 καὶ τὸ φεγγάρι, τὸ γλῶμ
 ἐχούσας τὸν οὐρανόν,
 μὰ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη!

Εἶν' ἀνοιξίς καὶ ἔλα ἡ γῆ χρίεται ἀνθημένη
 καὶ τὰ πουλιὰ μετ' ἑς τὰ κλάδια
 θωροῦν τῆς γῆς τὴν εὐμορφίαν
 μὰ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη!

Ἡ θάλασσα γιγαντιαία ὀλίγο περικυμένη
 τὰ κύματά της γαλανὰ
 κτυποῦν τὴν ἄμμο εἰσπνέει
 μὰ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη!

Μὲν βοσκοπόλαι ἑς τοῦ βοσκῆ τὸν ὄμο ἰκουμένη...
 Τί ἄρά γε τῆς ὁμιλεῖ
 καὶ εἶνε χραυμένη πολλὰ
 καὶ ἐγὼ εἶμαι λυπημένη;

Κ' ἐμὲ μ' ἀρξέτω μοναχὴ ἑς τὸν κόσμον τὴν καυμένη!
 καὶ ἀγάπησε τὸν οὐρανόν!
 μοιάζω τὸ ἔρπος πενήν,
 γὰρ αὐτὸ εἶμαι λυπημένη!

M.

—o—

Δυστυχὴς ποιήτρια! κλαίμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ
 σοῦ· ἀλλὰ καὶ ἄλλα σου ἄσματα ἀναμένομεν,
 ἔστω καὶ ἂν πρόκειται μ' ἐν δάκρυόν μας πᾶ-
 σάν σου λέξιν ἢ ἀνταλλάσσωμεν, ἔστω καὶ ἂν
 πρόκειται μὲ τὰ δάκρυά μας νὰ ποτίσωμεν τὴν
 δάφνην, μεθ' ἧς θὰ στέψωμεν τὴν κεφαλὴν σου.
 Ἔχουν οἱ Ἕλληνες δάκρυα πολλὰ, ὅσων καὶ
 δύνανται καὶ καρτερίαν. Ψάλε, ψάλτρια Ἕλληνίς!

Η ΜΑΝΙΑ

Μὲν μάνα πῶχαι ἕνα παιδί, ποτὲ δὲν τὸ μαλῶνει,
 γιὰτὶ ἔχει πόνον ἑς τὴν καρδίαν
 τῶχαι γλυκεῖα παρηγορίαν,
 κρυφὰ τὸ κλαυθρύνει.

Ὅταν κῆτος ὁ ἄγγελος ἑς τὰ μίτια τὴν κοτῆν
 καὶ τῆς γλυκοχρυσῆς
 μ' ἔλα τοῦ κόσμου τὰ κλάδια
 ἐκεῖνο δὲν τ' ἀλλάζει.

Μάν· σὺν ἄρχιν νὰ εἶπῃ, πύρουν τὰ δάκρυά της,
 πύρουν καὶ αὐτοὶ οἱ στεναγμοί,
 ὅταν ἐκείνη τὴν στιγμήν
 ἀκούει τ' ἔνομά της.

Μάν, μὴ χρίεται πολλὰ, δυστυχισμένη ἀκόμα!
 ἐκεῖνο ὅπου λαχταρεῖς
 ἄλγος καὶρὸς θὰ τὸ χάρῃ!
 τὸ ἔζηλευσε τὸ χῶμα...

Γιὰτὶ ὁ Χάρος ὁ σκληρὸς διπλέγει σὺν θὰ πᾶν
 ὅπου εὖρη ἔνι μοναχὸς,
 ἐκεῖνο πέρνει τὸ φτωχόν,
 τῆς μάνας τὸ κενάρι.

Μὲν νύχτα μαύρη, βροχερή, ποῦ ὁ βορρῆας βορραῖος,
 ἐγύρευε ἑς τὴν ἀγκυλιὰν
 νὰ τὸ ζατάνη μὲ οἰλιὰν
 μὰ ἐκεῖνο ξεψυχοῦσε.

Τώρα μὲ δάκρυα πικρὰ τὸν οὐρανὸν κοτᾶζει...
 Ὅλκις ἡ μάνας μὲ παιδιὰ
 καὶ σὺ μὲ ἄδειαν ἀγκυλιὰν
 τὰ βλέπεις καὶ στεναρίζει.

M.

.....

I. K.

Ἀξιότιμε Κύριε Συντάκτα 1).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰουλίου 1870.

Ἐὰν τὸ ἐσωκλειόμενον ποιημάτιον συμ-
 σθε ἀξίον προσογῆς, καταχωρίσατε, παρα-
 καλῶ, εἰς τὸ ἀξιόλογον φύλλον σας. Ἐὰν τὸ
 ἴδω δημοσιευμένον θέλω πέμπει ἐνίοτε τοιαῦ-
 τα, τὰ ὅποια, ἂν παρέχῃσι τέρψιν τινα εἰς
 τοὺς εὐγενεῖς ἀναγνώστας σας, θέλει συνο-
 δεύσει τέλος τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου.

Δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ἐμᾶς
 ὑπολήψεώς μου, μεθ' ἧς διατελῶ.

Προθυμότητος
 ΦΑΙΔΩΝ.

1) Τὸν γράσκοντα ἢ τὴν γράψαντα πρὸς ἡμᾶς τὴν
 ἄνω ἐπιστολὴν εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ πεμψέν ποιημάτιον,
 παρακινούμεν δὲ καὶ προτρέπομεν αὐτὸν ἢ αὐτὴν νὰ ἐξα-
 κολουθῇ τιμῶν ἢ τιμῶσα τὸν ἱερόν, ἄνευ τοῦ μετρίον
 χρόνου τῆς ἀπεδωκυίας πέπλου.